

ปัญหาการกำหนดหน้าที่รักษาความลับของบริษัทรักษาความปลอดภัย การกำหนดหน้าที่ทำสัญญาประกันภัยเป็นเงื่อนไขในการขอประกอบธุรกิจ และการคุ้มครองพนักงานรักษาความปลอดภัยในการได้รับค่าล่วงเวลา¹

ศุภโชค จิรภิญญธร²

สังคมปัจจุบันซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่สม่ำเสมอและต่อเนื่องเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทุกสิ่งอย่างล้วนหมุนเวียนไปตามกระแสเวลา ตั้งแต่อดีต ก้าวผ่านยุคอุตสาหกรรมซึ่งเอกชนมีอิสระในการเข้าสู่กติกาสัมพันธ์ ทำให้เศรษฐกิจทั่วโลกมีการเติบโต แต่สิ่งที่ตามมาด้วยคือความเหลื่อมล้ำทางสังคมซึ่งเป็นช่องว่างทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดอาชญากรรม ซึ่งมีความแปลกใหม่ สลับซับซ้อน และเป็นปัญหามาจวบจนทุกวันนี้ ส่งผลให้สมาชิกของสังคมไม่อาจใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุข ต้องคอยระมัดระวังในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน ทั้งการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการในการดูแลรักษาความปลอดภัยหรือยับยั้งการเกิดอาชญากรรมได้ เป็นผลให้ประชาชนต้องจัดการหาวิธีการรับมือ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือคอยเฝ้าดูแลซึ่งกันและกัน ตลอดจนการจ้างบุคคลมาทำหน้าที่ดังกล่าว ก่อให้เกิดเป็นธุรกิจในการจัดจ้างบุคคลมาทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ให้บริการเหล่านี้แก่ผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการ

ซึ่งสำหรับประเทศไทยเองก็มีผู้สนใจหันมาประกอบธุรกิจการให้บริการรักษาความปลอดภัยเป็นจำนวนมาก แต่ขณะนั้นก็ยังไม่มีปรากฏว่ามีกฎหมายฉบับใดมาบังคับใช้โดยเฉพาะ ขาดแนวทาง หน้าที่และมาตรฐานที่ผู้ให้บริการและพนักงานรักษาความปลอดภัยพึงต้องกระทำ ตลอดจนหลักเกณฑ์ที่จำเป็นต้องกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ทั้งหน้าที่ให้บริการดูแลรักษาความปลอดภัยนั้นเป็นอาชีพที่ใกล้ชิดต่อความเสียหายเนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน ตลอดจนความสงบเรียบร้อยของสังคม ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ได้ประกาศใช้บังคับ อันเป็นกฎหมายที่จัดระเบียบการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย การกำหนดมาตรฐาน คุณสมบัติ หน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจและพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัยและเสริมสร้างศักยภาพของพนักงานรักษาความปลอดภัยอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการและช่วยสร้างความสงบเรียบร้อยของสังคม

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการกำหนดหน้าที่รักษาความลับของบริษัทรักษาความปลอดภัย การกำหนดหน้าที่ทำสัญญาประกันภัยเป็นเงื่อนไขในการขอประกอบธุรกิจ และการคุ้มครองพนักงานรักษาความปลอดภัยในการได้รับค่าล่วงเวลา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อย่างไรก็ดี บทบัญญัติดังกล่าวก็ยังมีปัญหาการใช้บังคับและข้อจำกัดหลายประการ รวมทั้งมีประเด็นปัญหาที่สมควรแก้ไข ดังนี้

ประเด็นแรก คือ ปัญหาการกำหนดหน้าที่รักษาความลับของบริษัทรักษาความปลอดภัย เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ได้ตราขึ้นมาเพื่อกำหนดแนวทางในประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ทั้งยังกำหนดเงื่อนไข หลักเกณฑ์ กำหนดหน้าที่ทั่ว ๆ ไปของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยไว้ในรูปของบริษัทรักษาความปลอดภัย แต่ไม่ได้มีการบัญญัติกำหนดหน้าที่ในการรักษาความลับ หรือข้อมูลของผู้ว่าจ้างโดยเฉพาะอย่างชัดเจน ทั้งที่หน้าที่ดังกล่าวเป็นสาระสำคัญที่จำเป็นสำหรับสังคมโลกปัจจุบันที่ข้อมูลเปรียบได้ดังของมีค่าอย่างหนึ่ง โดยที่กฎหมายฉบับนี้กำหนดแต่เพียงหลักเกณฑ์ เงื่อนไขการประกอบธุรกิจรวมถึงหน้าที่โดยทั่ว ๆ ไปของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยไว้ เช่น หน้าที่ต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้โดยง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจ (มาตรา 23) หน้าที่ต้องจัดพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตเป็นผู้ให้บริการแก่ผู้ว่าจ้าง (มาตรา 27) หน้าที่ให้ความร่วมมือแก่ตำรวจ (มาตรา 28) เป็นต้น แต่จากบทบัญญัติดังกล่าวก็ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติข้อใดกำหนดหน้าที่ในการรักษาความลับหรือข้อมูลของผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการไว้ ทั้ง ๆ ที่หน้าที่ดังกล่าว เป็นหน้าที่ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ในทางปฏิบัติ กลับเป็นหน้าที่ของคู่สัญญาเองที่จะต้องมาคอยระมัดระวัง กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบต่างหาก

ทั้งจากที่ได้ศึกษากฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนของต่างประเทศ พบว่ามีการกำหนดหน้าที่ไว้ตามกฎหมาย ทั้งยังเป็นการบัญญัติไว้เป็นข้อปฏิบัติหรือระเบียบแยกไว้อย่างชัดเจน¹ รวมทั้งยังกำหนดโทษกรณีฝ่าฝืนข้อปฏิบัติหรือหลักการดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นการเปิดเผยข้อมูลหรือไม่รักษาความลับของผู้ว่าจ้าง เช่น ประเทศสิงคโปร์ ปรากฏตามข้อปฏิบัติว่าด้วยอุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน (หน่วยงานด้านการสอบสวนและการรักษาความปลอดภัยส่วนบุคคล) ค.ศ. 2009 (Private Security Industry (Private Investigation and Security Agencies) Regulations 2009) ข้อ 22 หรือกรณีสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ ซึ่งมีหลักจรรยาบรรณสำหรับผู้ให้บริการด้านความปลอดภัย ค.ศ. 2003 (Code of Conduct for Security Service Providers, 2003) ข้อ 9

บทบัญญัติของประเทศเหล่านี้บ่งชี้ให้เห็นว่าความลับหรือข้อมูลของผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สำหรับประเทศไทย หากปรากฏว่ามีการลักลอบนำข้อมูลหรือความลับใด ๆ ที่ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยได้เข้าถึงแล้วนำข้อมูลหรือความลับไปเปิดเผยจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียงหรือสิทธิใด ๆ ของผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการแล้ว การกระทำเหล่านี้ย่อมก่อให้เกิดความรับผิดชอบทางแพ่ง

¹ พิสิฐ อัครอภิโกศ, “ปัญหาการใช้บังคับของกฎหมายว่าด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย,” (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2562), หน้า 23 - 24

ส่วนในเรื่องความรับผิดชอบทางอาญานั้น แม้ประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ และชื่อเสียง หมวด 2 ความผิดฐานเปิดเผยความลับ แต่โทษที่กำหนดไว้นั้น ไม่เพียงพอที่จะยับยั้งพฤติกรรมที่เข้าไปล่วงรู้ความลับของผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการ ย่อมส่งผลกระทบต่อวงการธุรกิจรักษาความปลอดภัย ทั้งภายหลังจากที่ความลับหรือข้อมูลนั้นถูกเปิดเผยออกไปแล้ว ย่อมไม่ทันการที่จะบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น

ประเด็นปัญหาที่สอง คือ ปัญหาการกำหนดหน้าที่ทำสัญญาประกันภัยคำจูนเป็นเงื่อนไขในการขออนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย เนื่องจากบริการหลักที่ผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการมุ่งหมายนั้น คือความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความสงบเรียบร้อยในบริเวณสถานที่ที่กำหนด โดยหน้าที่หลักนี้เองจึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การประกอบธุรกิจประเภทนี้มีความใกล้ชิดต่อความเสี่ยงซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผู้ว่าจ้างซึ่งเป็นผู้ใช้บริการ หรือบุคคลภายนอกได้ และเมื่อความเสียหายเกิดขึ้นแล้ว บุคคลเหล่านั้นย่อมประสงค์ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อความเสียหายนั้นดำเนินการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่โดยที่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยมิได้กำหนดให้บริษัทรักษาความปลอดภัยต้องจัดหาประกันหรือจัดให้มีสิ่งใด ๆ เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ใช้บริการได้ แต่ขึ้นอยู่กับความความตกลงของกลุ่มสัญญาเองว่าต้องจัดหาหรือกระทำการสิ่งใด ๆ เพื่อเป็นหลักประกัน โดยที่กฎหมายต่างประเทศอย่าง Private Security Act (chapter S-3.5) ของประเทศแคนาดา รัฐควิเบก ได้กำหนดให้หน้าที่ทำสัญญาประกันภัยคำจูนเป็นเงื่อนไขประการสำคัญในการขออนุญาตเป็นผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย โดยรับประกันจะชดเชยความเสียหายที่เกิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญา อันได้แก่ความเสียหายที่เกิดแก่ร่างกาย ความเสียหายอันมิใช่ตัวเงิน หรือความเสียหายต่อทรัพย์สินตลอดระยะเวลาตามใบอนุญาต ดังนั้นแล้ว เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อถือและเป็นหลักประกันว่าจะได้รับการชดเชยค่าสินไหมทดแทน สมตามความประสงค์ผู้ว่าจ้างว่าจะได้รับการอำนวยความสะดวกตามที่เข้าทำสัญญากับบริษัทรักษาความปลอดภัย

ประเด็นปัญหาประการสุดท้าย คือ ปัญหาการคุ้มครองพนักงานรักษาความปลอดภัยในการได้รับค่าล่วงเวลา ไม่ว่าจะเป็นกรณีพนักงานรักษาความปลอดภัยทำสัญญาจ้างกับบริษัทรักษาความปลอดภัย หรือกรณีที่ได้รับการว่าจ้างจากผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการโดยตรง ล้วนแล้วแต่เป็นกรณีที่มีลักษณะเป็นสัญญาจ้างแรงงาน จึงจำต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายแรงงานทั้งปวง ซึ่งรวมถึงพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ด้วย แต่ที่มักจะพบได้บ่อยครั้งในทางปฏิบัติ คือ การกำหนดหน้าที่ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยในเวรหรือกะนั้น ๆ จะต้องปฏิบัติหน้าที่อยู่ตลอดเวลาจนกว่าจะมีพนักงานรักษาความปลอดภัยในเวรหรือกะต่อมาสับเปลี่ยน หรือรับมอบหน้าที่ต่อ ดังนั้น แม้จะครบกำหนดระยะเวลาในกะหรือเวรของตนแล้ว ก็ไม่อาจหยุดการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ จึงไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า การปฏิบัติหน้าที่หรือการทำงานของพนักงานรักษาความปลอดภัยอาจมีกรณีที่ต้องมีการทำงานล่วงเวลา ซึ่งตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานก็จะกำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่จ่ายค่าล่วงเวลาด้วยตามอัตราที่สูงกว่าอัตราค่าทำงานในชั่วโมงปกติตามมาตรา 61 และมาตรา 63 แต่

อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติ มาตรา 65 ได้บัญญัติถึงลูกจ้างบางประเภทว่าไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลา มีแต่เพียงสิทธิได้รับเงินค่าจ้างตามชั่วโมงปกติ โดยในส่วนของพนักงานรักษาความปลอดภัย ถือเป็นลูกจ้างอีกประเภทที่ไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลา ทั้งนี้ตามกระทรวงว่าด้วยกำหนดงานที่ลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาและค่าล่วงเวลา ในวันหยุด พ.ศ.2552 ซึ่งออกตามความ (9) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ย่อมเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ที่ประกอบอาชีพดังกล่าว ทั้ง ๆ การปฏิบัติหน้าที่ต่อเนื่องนั้น ก็เพื่อให้พนักงานรักษาความปลอดภัยในกะหรือเวรต่อมารับมอบหน้าที่ต่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่ออกมาในปี พ.ศ.2558 มีความมุ่งหมายที่จะยกระดับและมาตรฐานของการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยและผู้ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย

แต่ทั้งนี้ อาจส่งผลทำให้เกิดกรณีที่พนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นทำงานต่อเนื่องกันหลายกะหรือเป็นปัญหาการควงกะ หรือควงเวร โดยมุ่งหวังเอาแต่ผลประโยชน์ในรูปของค่าล่วงเวลา แสดงถึงความไม่สุจริตในการปฏิบัติการชำระหนี้ในฐานะลูกหนี้ตามสัญญา กล่าวคือ การปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ล้วนต้องอาศัยความสามารถในการดูแลความปลอดภัย หากปล่อยทำงานต่อเนื่องกัน จะส่งผลทำให้ขาดประสิทธิภาพทางร่างกาย ส่งผลกระทบต่อมาตรฐานบริการรักษาความปลอดภัย เพื่อรักษาสมดุลระหว่างการให้คุ้มครองลูกจ้าง พนักงานรักษาความปลอดภัยในการได้รับค่าล่วงเวลา และเป็นการรักษาผลประโยชน์ในการได้รับบริการรักษาความปลอดภัยอย่างเต็มประสิทธิภาพตามความประสงค์ของผู้ว่าจ้าง จึงจำเป็นต้องหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

เพื่อแก้ไขปัญหาด้านความคุ้มครองผู้ว่าจ้างหรือผู้ใช้บริการ การเพิ่มหลักประกันโดยกำหนดให้เป็นหนึ่งในเงื่อนไขของการขออนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการกำหนดหน้าที่ของรักษาความลับของบริษัทรักษาความปลอดภัย

1.1 เพิ่มเติมหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยในการรักษาความลับของผู้ว่าจ้าง

เพื่อให้มีความชัดเจนในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยรวมถึงการควบคุมดูแลพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ทางบริษัทจัดให้ไปบริการ โดยที่คู่สัญญาไม่จำเป็นต้องไปตกลงหน้าที่ดังกล่าวกันอีก เห็นควรเพิ่มเติมบทบัญญัติในหมวด 2 โดยเพิ่มเติมมาตรา 27/1 ดังนี้

“มาตรา 27/1 ในการให้บริการรักษาความปลอดภัย ให้บริษัทรักษาความปลอดภัยมีหน้าที่รักษาความลับหรือปกปิดข้อมูลภายในของผู้ว่าจ้าง

ให้บริษัทรักษาความปลอดภัยควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัยตามความในวรรคก่อนอย่างเคร่งครัด”

1.2 เพิ่มเติมบทกำหนดโทษของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยกรณีที่ฝ่าฝืนหน้าที่ในการรักษาความลับหรือปกปิดข้อมูลภายในของผู้ว่าจ้าง

เพื่อให้หน้าที่ที่เพิ่มเติมข้างต้นนั้นมีการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและเป็นการคุ้มครองประโยชน์ของผู้ว่าจ้างหรือผู้ให้บริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากข้อมูลหรือความลับของผู้ว่าจ้างหรือผู้ให้บริการเป็นข้อมูลสำคัญ และเพื่อให้ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยภายใต้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัยนี้ให้ความสำคัญกับหน้าที่ดังกล่าว จำต้องเพิ่มเติมบทบัญญัติในหมวด 4 ว่าด้วยการพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต โดยเพิ่มเติมความใน (3) แห่งมาตรา 45 เป็นว่า

“มาตรา 45 ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า บริษัทรักษาความปลอดภัยใด

(1) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยมาแล้วสองครั้ง และมีเหตุที่ต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีกไม่ว่าจะเป็นเหตุเดียวกันหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งพักใช้ใบอนุญาตครั้งที่หนึ่ง

(2) ไม่แก้ไขคุณสมบัติตามมาตรา 17 (1) หรือ (2) ให้ถูกต้องภายในกำหนดเวลาตามมาตรา 44

(3) ผ่าฝืนหน้าที่ตามมาตรา 27/1 และความลับหรือข้อมูลนั้นเป็นของหน่วยงานของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ หรือเป็นความลับทางการค้าของเจ้าของความลับทางการค้าตามกฎหมายว่าด้วยความลับทางการค้า”

และแม้จะมีบทบัญญัติทั่วไปอย่างกฎหมายลักษณะละเมิดกำหนดความรับผิดไว้แล้ว แต่การจะเรียกร้องฟ้องละเมิดอันเป็นความรับผิดทางแพ่งได้ ก็จะต้องมีความเสียหายเกิดขึ้น ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นย่อมไม่ทันการ กล่าวคือ ความลับหรือข้อมูลของผู้ว่าจ้างหรือผู้ให้บริการนั้นก็เปิดเผยและประจักษ์แก่บุคคลภายนอกแล้ว ทั้งโทษตามประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดไว้ดังกล่าวก็ยังไม่มีความรุนแรงเพียงพอที่จะป้องปรามยับยั้งมิให้มีการฝ่าฝืนต่อหน้าที่ในการรักษาความลับหรือข้อมูล เช่นนี้ จำเป็นต้องมีบทกำหนดโทษในทางอาญาสำหรับการฝ่าฝืนหน้าที่ในการรักษาความลับหรือปกปิดข้อมูลภายในของผู้ว่าจ้างหรือผู้ให้บริการไว้เป็นการเฉพาะ โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติในหมวด 7 ว่าด้วยบทกำหนดโทษ โดยเพิ่มเติมมาตรา 59/1 ดังนี้

มาตรา 59/1 “บริษัทรักษาความปลอดภัยใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 27/1 วรรคหนึ่ง โดยกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของบริษัทรักษาความปลอดภัยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี ปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ต่อเมื่อการกระทำความผิดของบริษัทรักษาความปลอดภัยเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลนั้น

บริษัทรักษาความปลอดภัยใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 27/1 วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

2. ปัญหาการกำหนดหน้าที่ทำสัญญาประกันภัยคำจูนเป็นเงื่อนไขในการขออนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

เพื่อเพิ่มหลักประกันและเป็นการรับรองแก่ผู้ว่าจ้างหรือผู้ให้บริการว่าจะได้รับการให้บริการรักษาความปลอดภัยอย่างเต็มที่ ทั้งหากเกิดมีความเสียหายหรือวินาศภัยใด ๆ เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ที่บริษัทรักษาความปลอดภัยจะต้องรับผิดชอบแล้ว ผู้ว่าจ้างหรือผู้ให้บริการจะได้รับการเยียวยาอย่างแน่นอน สมควรเพิ่มเติมเงื่อนไขในการขออนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยตามหมวด 2 มาตรา 17 และเพิ่มเติมความในวรรคสองของมาตรา 19 เพื่อให้ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยจัดให้มีการทำสัญญาประกันภัยในทุกช่วงที่มีการต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

แก้ไขเพิ่มเติมเป็น

“มาตรา 17 บริษัทซึ่งขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยต้อง

(1) มีจำนวนหุ้นที่ถือโดยบุคคลผู้มีสัญชาติไทยเกินกึ่งหนึ่งของทุนจดทะเบียนของบริษัทจำกัดหรือทุนชำระแล้วของบริษัทมหาชนจำกัด แล้วแต่กรณี

(2) มีกรรมการซึ่งเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด ทั้งนี้ กรรมการทั้งหมดของบริษัทต้องไม่เคยเป็นกรรมการหรือผู้มีอำนาจจัดการแทนบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

(3) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

(4) จัดให้มีการทำสัญญาประกันภัยค่าจ้างเพื่อความวินาศภัยอันอาจมีขึ้นแก่ผู้ว่าจ้างหรือบุคคลภายนอก โดยกำหนดวงเงินขั้นต่ำ 500,000 บาท ตลอดอายุตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย”

กรณีมาตรา 19 เพิ่มตามความในวรรคสองเป็น

“ห้ามมิให้นายทะเบียนต่อใบอนุญาต เว้นแต่บริษัทรักษาความปลอดภัยได้แสดงกรมธรรม์ประกันภัยค่าจ้างตลอดระยะเวลาตามที่ได้มีการต่อใบอนุญาต”

3. ปัญหาการคุ้มครองพนักงานรักษาความปลอดภัยในการได้รับค่าล่วงเวลา

เพื่อแก้ไขปัญหาการคุ้มครองพนักงานรักษาความปลอดภัยในฐานะที่ลูกจ้างซึ่งมีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลากรณีที่มีการทำงานล่วงเวลาและเป็นการรักษาประโยชน์แก่ผู้ว่าจ้างในกรณีที่ลูกจ้างได้รับการบริการรักษาความปลอดภัยที่ประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานรักษาความปลอดภัยลดลงจากการทำงานต่อเนื่องสมควรยกเลิกกฎกระทรวงกำหนดงานที่ลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาและค่าล่วงเวลาในวันหยุด พ.ศ.2552 ที่ออกตามความในมาตรา 65 (9) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 65/1 ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ดังนี้

“มาตรา 65/1 ลูกจ้างซึ่งมีลักษณะงานเป็นการเฝ้าดูแลสถานที่หรือทรัพย์สินอันเป็นหน้าที่การทำงานปกติของลูกจ้าง หรือเป็นงานรักษาความปลอดภัยตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย ให้มีสิทธิได้รับ

ค่าล่วงเวลาในวันทำงานตามความในมาตรา 61 และค่าล่วงเวลาในวันหยุดตามความในมาตรา 63 ไม่เกิน 3 ชั่วโมงต่อหนึ่งกะหรือหนึ่งรอบการทำงานตามกำหนดเวลาปกติ

กรณีที่มีการทำงานล่วงกะหรือล่วงเวร หรือทำงานเกิน 3 ชั่วโมงตามความในวรรคหนึ่ง ลูกจ้างนั้น ไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาตามมาตรา 61 และค่าล่วงเวลาในวันหยุดตามมาตรา 63 แต่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเท่ากับอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำ โดยไม่มีสิทธิดังเช่นวรรคก่อน”

บรรณานุกรม

พิสิฐ อัครอภิโชค, “ปัญหาการใช้บังคับของกฎหมายว่าด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย.”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2562.